

дигали гордо глава нагоре и привличали радостнитѣ очи на българитѣ, които се струпвали да ги гледатъ. По границата се наредили българи стражари и митничари, а въ голѣмитѣ градове Сливенъ, Стара Загора и Пловдивъ се отворили гимназии.

Кжсо казано, въ Източна Румелия работитѣ вървѣли мирно. Тамъ сжщо се появили две партии — народна партия и либерална партия, ала нѣмало такива препирни и караници, както въ Княжеството. Вестници и списания сжщо се пишели и печатали.

Така мирно и тихо изтекли петъ години, отъ като дошълъ Алеко Богориди за управникъ. Презъ 1884 г. трѣбвало или да се преизбере пакъ Алеко още за петъ години, или пъкъ да се избере другъ вмѣсто него.

Либералната партия искала да бжде назначенъ пакъ Алеко Богориди, но народната партия не го искала, та препоржчала за управитель да бжде назначенъ секретаря му Гавриилъ Кръстевичъ, който се отличилъ като уменъ човѣкъ и трудолюбивъ работникъ. Руския царъ препоржчалъ Кръстевича, и султанътъ назначилъ него за главенъ управникъ. Алеко Богориди си отишълъ въ Цариградъ.

Новиятъ главенъ управникъ Гавриилъ Кръстевичъ билъ познатъ на всички. Преди освобождението на България той съ ума и образованието си се прочулъ предъ турцитѣ и султанътъ го назначилъ за сѣдия въ главното цариградско сѣдилище. Като добъръ българинъ, той помагалъ на своитѣ братя българи да се освободятъ отъ гръцкитѣ владици, да си наредятъ своя народобългарска